

Hoe het begon

Op een dag stapten drie mannen in een raket.
Het werd een reis naar de maan.
‘Dit is een kleine stap voor een man.
Maar het is een grote stap voor de mensheid.’
Dat zei Neil. (Zeg maar: Niel.)
Hij was de eerste man op de maan.

Man op de maan gaat over de reis van Neil,
Buzz en Mike
naar de maan in 1969.
Van het vertrek tot de thuis-komst.
Hoe verliep de reis?
Wat zagen ze daar?
Wat namen ze mee?
Wat bespraken de mannen met elkaar?

Fragment uit Arend van Dam, *Man op de maan*, Van Holkema & Warendorf, 2016.
Dit fragment mag enkel gebruikt worden voor educatieve doeleinden en niet verder worden verspreid.

Hoe het begon

Op een dag stapten drie mannen in een raket.
Het werd een reis naar de maan.
‘Dit is een kleine stap voor een man.
Maar het is een grote stap voor de mensheid.’
Dat zei Neil. (Zeg maar: Niel.)
Hij was de eerste man op de maan.

Man op de maan gaat over de reis van Neil,
Buzz en Mike
naar de maan in 1969.
Van het vertrek tot de thuis-komst.
Hoe verliep de reis?
Wat zagen ze daar?
Wat namen ze mee?
Wat bespraken de mannen met elkaar?

Dag 1. Naar de maan

Tien.
Negen.
Acht.
Zeven
Zes.
Vijf.
Vier.
Drie.
Twee.
Een.
Nul.
En... hij is van de grond!

Daar gaan ze.
Drie mannen in een raket.
Ze liggen in hun stoelen.
Links ligt Neil.
(Zo schrijf je het, maar je zegt: Niel.)
Rechts ligt Mike.
(Zijn vrienden zeggen: Maaik.)
In het midden ligt Buzz.
(Ja, dat klinkt gewoon als Bus.)
Praten kunnen ze niet.
Want de motoren brullen hard.
Alles trilt.
Neil kijkt uit het raam.
Hij ziet de zon.
Hij kijkt naar de aarde.
Die wordt steeds kleiner.
Na een poosje wordt het stil.
'Alles goed, jongens?' vraagt Neil.
'Prima,' zegt Buzz.

'Kijk, daar,' zegt Mike.
'De aarde.
Wat is hij klein vanaf hier.'
Dan klinkt er een stem.
'Hallo, hier Aarde. Over.'
'Hallo, Aarde,' zegt Neil.
'We maken het goed.
We gaan nu eerst iets eten.
Daarna is het tijd om te slapen.
Tot straks. Over.'
Buzz doet een kastje open.
Hij deelt de broodjes uit.
Het brood zit in een tube.
'Ik wil liever brood met kip,' zegt Neil.
'Geef mij maar tonijn,' zegt Mike.
Neil knijpt de tube leeg in zijn mond.
'Mmm... lekker.'

‘Voelen jullie dat?’ vraagt Buzz.
‘We zweven.’
‘We zijn buiten de dampkring,’ zegt Neil.
‘In de ruimte weegt een mens niets.’
‘Kijk,’ zegt Mike lachend.
‘Daar gaat mijn pen.’
Hij wijst hem na.
Neil pakt de pen uit de lucht.
‘Hier, Mike.’

Na het eten ruimt Buzz de boel op.
‘We gaan slapen,’ zegt Neil.
Hij kruipt in zijn slaapzak.
En bindt hem vast aan de wand.
Hij kan niet slapen als hij zweeft.
De mannen doen hun ogen dicht.
Maar het slapen lukt niet zo goed.

Neil kijkt naar buiten.
De raket gaat keihard.
Maar er is niets waaraan hij dat kan zien.
Hij kijkt naar de aarde.
Eerst was de aarde een streep.
Toen een boog.
Nu is het een bal.
Een bal in de ruimte.
Het land is groen.
De zee is blauw.
Er drijven witte wolken langs.
De ogen van Neil vallen dicht.
Van een reis naar de maan word je moe.

Dag 1. Naar de maan

Tien.
Negen.
Acht.
Zeven
Zes.
Vijf.
Vier.
Drie.
Twee.
Een.
Nul.
En... hij is van de grond!

Daar gaan ze.
Drie mannen in een raket.
Ze liggen in hun stoelen.
Links ligt Neil.
(Zo schrijf je het, maar je zegt: Niel.)
Rechts ligt Mike.
(Zijn vrienden zeggen: Maaik.)
In het midden ligt Buzz.
(Ja, dat klinkt gewoon als Bus.)
Praten kunnen ze niet.
Want de motoren brullen hard.
Alles trilt.
Neil kijkt uit het raam.
Hij ziet de zon.
Hij kijkt naar de aarde.
Die wordt steeds kleiner.
Na een poosje wordt het stil.
'Alles goed, jongens?' vraagt Neil.
'Prima,' zegt Buzz.

'Kijk, daar,' zegt Mike.
'De aarde.
Wat is hij klein vanaf hier.'
Dan klinkt er een stem.
'Hallo, hier Aarde. Over.'
'Hallo, Aarde,' zegt Neil.
'We maken het goed.
We gaan nu eerst iets eten.
Daarna is het tijd om te slapen.
Tot straks. Over.'
Buzz doet een kastje open.
Hij deelt de broodjes uit.
Het brood zit in een tube.
'Ik wil liever brood met kip,' zegt Neil.
'Geef mij maar tonijn,' zegt Mike.
Neil knijpt de tube leeg in zijn mond.
'Mmm... lekker.'

‘Voelen jullie dat?’ vraagt Buzz.

‘We zweven.’

‘We zijn buiten de dampkring,’ zegt Neil.

‘In de ruimte weegt een mens niets.’

‘Kijk,’ zegt Mike lachend.

‘Daar gaat mijn pen.’

Hij wijst hem na.

Neil pakt de pen uit de lucht.

‘Hier, Mike.’

Na het eten ruimt Buzz de boel op.

‘We gaan slapen,’ zegt Neil.

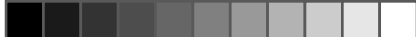
Hij kruipt in zijn slaapzak.

En bindt hem vast aan de wand.

Hij kan niet slapen als hij zweeft.

De mannen doen hun ogen dicht.

Maar het slapen lukt niet zo goed.

Neil kijkt naar buiten.
De raket gaat keihard.
Maar er is niets waaraan hij dat kan zien.
Hij kijkt naar de aarde.
Eerst was de aarde een streep.
Toen een boog.
Nu is het een bal.
Een bal in de ruimte.
Het land is groen.
De zee is blauw.
Er drijven witte wolken langs.
De ogen van Neil vallen dicht.
Van een reis naar de maan word je moe.

